

Nicolas BARREAU

Parisul e întotdeauna o idee bună

roman

Traducere din limba germană și note de
Monica Grigore

Editura Paralela 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARREAU, NICOLAS

Parisul e întotdeauna o idee bună : roman / Nicolas Barreau ; trad. din

lb. germană și note de Monica Grigore. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3261-6

I. Grigore, Monica (trad. ; note)

821.112.2

Paris ist immer eine gute Idee

Nicolas Barreau

Copyright © Thiele Verlag, 2014

All rights reserved by and controlled through Thiele Verlag.

This Agreement by arrangement with Thiele Verlag and SalmaiaLit

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

Albastrul era culoarea preferată a lui Rosalie. De când se știa. Cu alte cuvinte, de douăzeci și opt de ani.

Ca în fiecare dimineată, la ora unsprezece, când deschidea micul magazin de cărți poștale, își ridică privirea și în acea zi, sperând să descopere o fâșie firavă de albastru pe cerul gri de dimineată al Parisului. O găsi și zâmbi.

Prima și cea mai frumoasă amintire din copilărie a lui Rosalie Laurent era strâns legată de un cer de august incredibil de albastru deasupra unei mări turcoaz scăldate în lumină, care părea că se întinde până la sfârșitul lumii. Avea pe atunci patru ani, iar părinții ei părăsiseră Parisul fierbinte, cu casele și străzile lui pietruite, pentru a merge cu micuța lor fiică la Côte d'Azur. În același an, când s-au întors acasă, după vara inundată de lumină, care nu se mai îndura să ia sfârșit, petrecută în Les Isambres, mătușa Paulette i-a dăruit o cutie cu acuarele. Rosalie își amintea încă foarte limpede momentul.

— O cutie cu acuarele? Nu este puțin cam exagerat, Paulette? a întrebat Cathérine, vocea ei plăcută de soprană căpătând un înconfundabil ton dezaprobator. O trusă de pictat așa de scumpă pentru un copil atât de mic? Nu poate face nimic cu ea. Mai bine să mai așteptăm un picuț, nu-i așa, Rosalie?

Dar Rosalie nu era defel pregătită să-i returneze mătușii cadoul costisitor. Și-a pierdut complet cumpătul și a înhățat cutia de acuarele de parcă fără ea viața îi era în pericol. În cele din urmă, mama a oftat un pic nervoasă și a lăsat-o în voia ei pe micuța sfidătoare cu codițe împletite lungi și castanii.

În acea după-amiază Rosalie a pictat cu dăruire ore întregi cu pensula și acuarelele foaie cu foaie, până când blocul de desen s-a umplut, iar cele trei călimări albastre din cutie aproape că s-au golit.

Să fi fost de vină marea la prima vedere care se întipărise pe retina fetiței ca o metaforă a fericirii sau voința ei manifestată timpuriu de a face diferit lucrurile față de ceilalți – albastrul o încântase pe Rosalie mai mult decât oricare altă culoare. Descoperirea cu uimire toate nuanțele acestei culori, iar dorința ei de cunoaștere copilărească devenea de neoprit.

— Și cum se cheamă asta de aici, tati? întreba ea neconținut, trăgându-și tatăl, o persoană foarte binevoitoare și îngăduitoare, de mâneca (desigur) albastră a jachetei și îndreptându-și degetul spre tot ce i se arăta albastru în fața ochilor.

Încruntată și gânditoare, rămânea ore întregi în fața oglinzii, studiindu-și culoarea ochilor, care la prima vedere păreau căprui, dar, dacă te uitai mai atent, observai că sunt de un albastru-închis. Cel puțin așa îi spusese Émile, tatăl ei, iar Rosalie, ușurată, se grăbise să dea din cap în semn aprobator.

Fata cunoștea deja denumirile diferitelor nuanțe de albastru înainte de a învăța să citească și să scrie corect, de la cel mai strălucitor și angelic albastru satinat, albastru celest, gri-albastru, albastru glaciar, colombin sau acvamarinul lucios care îți face sufletul să zboare, până la azuriul bogat, puternic și radiant, care aproape că îți taie respirația. Apoi de la ultramarinul invincibil, nuanța veselă a albăstrelei sau de cobalt rece, albastrul-verzui petrol, în care se ascundeau culorile mării, sau misteriosul indigo, care aproape că se confunda cu violetul,

până la albastrul intens safir, albastrul-închis de la miezul nopții sau aproape negru ca noaptea, în care, în cele din urmă, albastrul se dizolva. Pentru Rosalie, nicio altă culoare nu era atât de bogată, de minunată și de variată. Cu toate acestea, nu s-ar fi gândit niciodată că o să trăiască o poveste în care un tigrul albastru avea să joace un rol esențial. Și, cu atât mai mult, nu ar fi ghicit că povestea asta, la fel ca secretul pe care-l ascundea, o să-i schimbe complet viața.

Coincidență? Soartă? Se spune că terenul pe care urmează să mergem toată viața este dat de copilărie.

Ceva mai târziu, Rosalie avea să se întrebe adesea dacă lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă n-ar fi iubit atât de mult albastrul. Aproape că se înspăimânta gândindu-se cât de ușor ar fi putut pierde cel mai fericit moment al vieții ei, care părea adesea atât de impenetrabilă și complicată, însă, în cele din urmă, în mod surprinzător, totul căpăta un sens.

Când a împlinit optsprezece ani – tatăl îi murise cu câteva luni înaintea, răpit de o pneumonie –, Rosalie a anunțat că dorește să studieze arta și să devină pictoriță, iar mamei era să-i scape din mână tarta Quiche Lorraine pe care tocmai o ducea în sufragerie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, te rog, învață o meserie adevărată! a exclamat ea, ocărându-și în gând sora, pe Paulette, care, evident, îi băgase fetei toate prostiile în cap.

Desigur, niciodată nu ar fi înjurat cu voce tare. Cathérine Laurent, care prin naștere era o *de Vallois*, origine care o încânta peste măsură, era o doamnă până în măduva oaselor. Din păcate, averea fostei familii nobiliare scăzuse foarte mult în ultimele secole, iar căsătoria ei cu Émile Laurent, fizicianul inteligent și plăcut, dar incapabil să se impună, care în final rămăsese blocat într-un institut științific în loc de a repurta marile succese sperate, nu îmbunătățise deloc situația. În cele din urmă, nu mai aveau nici măcar bani pentru personal, făcând abstracție de menajera filipineză care abia

rupea câteva cuvinte în franceză și venea de două ori pe săptămână să curețe praful din locuința situată într-un vechi imobil din Paris, cu tavan înalt cu stucaturi și parchet masiv. Cu toate astea, respectarea principiilor constituia pentru Cathérine un lucru incontestabil. Era de părere că atunci când dispar principiile, totul se duce de râpă.

„O *de Vallois* nu face așa ceva“ era una dintre afirmațiile ei preferate, pe care, desigur, i-a rostit-o și atunci unicei sale fiice, care, din nefericire, părea să se miște într-o direcție diferită de cea plănuită de mama ei.

Cathérine a oftat, apoi a așezat vasul alb din porțelan cu *quiche*-ul aburind pe o masă ovală mare, pregătită doar pentru două persoane, gândindu-se din nou că nu mai cunoaște pe nimeni căruia să i se potrivească atât de puțin numele Rosalie.

Când era însărcinată își imagina o fată delicată, blondă cum era ea, politicoasă, blândă și cumva... adorabilă. Rosalie nu era nimic din toate astea. Cu siguranță era inteligentă, dar și foarte încăpățânată. Avea propria gândire și uneori putea să rămână tăcută ore întregi, lucru care mamei i se părea ciudat. Când râdea, Rosalie o făcea prea zgomotos. Asta nu era elegant, cu toate că ceilalți îi dădeau asigurări că Rosalie are ceva proaspăt în ea.

— Las-o în pace, e bine intenționată, spunea Émile de fiecare dată când ceda capriciilor fiicei lui.

Ca atunci când, copil fiind, ea își târâse salteaua nouă și lenjeria scumpă în miezul nopții pe balconul umed ca să doarmă sub cerul liber. *Pentru că voia să vadă cum se învârtește lumea!* Sau când, la ziua de naștere a tatălui ei, preparase cu colorant alimentară un tort oribil, albastru, care părea otrăvitor încă de la prima îmbucătură. Doar pentru că avea obsesia cu albastrul! Cathérine găsea întreaga poveste exagerată, dar bineînțeles că lui Émile i s-a părut grozav, și a susținut că este cel mai bun tort pe care l-a mâncat vreodată.

— Trebuie să gustați toți din el! strigase el, împărțind aluatul albastru pe farfuriile oaspeților.

Ah, bunul Émile! Pur și simplu, nu i-ar fi putut refuza nimic fiicei lui.

Și în acel moment venea cu o nouă idee!

Cathérine s-a încrunțat și s-a uitat la fata subțire, înaltă, palidă, cu sprâncene întunecate, care, pierdută în gânduri, se juca cu lungă ei coadă castanie, împletită lejer.

— Scoate-ți asta din minte, Rosalie. Pictura este o artă fără pâine. Nu vreau și nu pot să sprijin așa ceva. Din ce vrei să trăiești? Crezi că lumea îți așteaptă tablourile?

Rosalie continua să-și învârtă coada fără să răspundă.

Dacă Rosalie ar fi fost o ființă adorabilă, Cathérine Laurent, născută de Vallois, nu și-ar fi făcut griji prea mari în privința mijloacelor de existență ale fiicei. La urma urmei, se găseau încă mulți bărbați cu venituri suficient de mari în Paris, pentru care nu conta dacă soția mai și pictează puțin sau are diverse fixații. Dar avea senzația neplăcută că fiica ei nu se gândește la astfel de categorii. Dumnezeu știa cu cine avea să se aleagă în cele din urmă!

— Vreau să faci ceva rezonabil, a adăugat ea cu fermitate. Și papa ar fi fost de acord cu asta. A așezat o bucată aburindă de *quiche* pe farfuria fiicei. Rosalie? Tu mă ascuți?

Rosalie și-a ridicat privirea, iar ochii ei întunecați păreau de nepătruns.

— Da, *maman*. Ar trebui să fac ceva rezonabil.

Și așa a și făcut. Mai mult sau mai puțin. Cel mai rezonabil lucru pe care Rosalie și l-a putut închipui a fost, după câteva semestre de grafică și design, să deschidă un magazin de cărți poștale. Era un magazin micuț în Rue du Dragon, o stradă drăguță, îngustă, cu case de oraș tipic

medievale, aflată în inima cartierului Saint-Germain, la o aruncătură de băț de bisericile Saint-Germain-des-Prés și Saint-Sulpice. Mai întâlneai acolo câteva buticuri, restaurante, cafenele, un hotel, o *boulangerie*, magazinul preferat de pantofi al lui Rosalie... Chiar Victor Hugo locuise odinioară tot acolo, după cum amintea o placă la casa cu numărul 30. Dacă mergeai în grabă, puteai străbate Rue du Dragon în câțiva pași, pentru ca apoi să intri fie pe animatul Boulevard Saint-Germain, fie – în direcția opusă – pe ceva mai liniștita Rue de Grenelle, care ducea spre casele elegante și palatele din cartierul ministerial și se termina, în cele din urmă, la Champ de Mars și în fața Turnului Eiffel. Dar, desigur, pe străduța aia puteai și să te plimbi agale, fără țintă, să te oprești din loc în loc când descopereai în vitrine ceva frumos pe care voiai să-l guști, să-l atingi sau să-l probezi. În cazul ăsta, îți lua ceva să ajungi în capătul străzii. Astfel descoperise și Rosalie anunțul „De închiriat“ în micul magazin de antichități golit, a cărui proprietară renunțase de curând la afacere din motive care țineau de vârstă.

De obicei, vedem mai multe exact atunci când încetinim ritmul.

Rosalie s-a îndrăgostit numaidecât de micul magazin. Un cadru din lemn albastru de culoarea cerului înrăma unica vitrină și ușa de intrare, deasupra căreia încă era atârnat clopoțelul argintiu, de modă veche, al fostei proprietare. Pe podeaua alb cu negru, veche, din piatră, lumina se fragmenta în cercuri mici. Un cer limpede se boltea în ziua aia de mai peste Paris, iar Rosalie simțea că micul magazin exact pe ea o așteptase.

Chiria nu era deloc mică, și totuși era avantajoasă având în vedere poziția favorabilă, după cum o asigurase *monsieur* Picard, un domn în vârstă, rotofei, cu început de chelie și ochi șireți căprui, ca niște nasturi. În plus, deasupra magazinului mai era o încăpere la care se putea ajunge pe o scară îngustă, spiralată, din lemn și care se învecina cu o baie mică și o bucătărie minusculă.

— Aveți și locuința la pachet, hahaha, glumise *monsieur* Picard, iar mica lui burtă se clătinase fericită. La ce fel de afacere v-ați gândit, *mademoiselle*? Sper că nu este ceva zgomotos sau cu miros – la urma urmei, locuiesc în imobilul ăsta.

— O papetărie, răspunsese Rosalie. Hârtie de ambalat, foi cu antet, pixuri și cărți ilustrate pentru ocazii speciale.

— Aha. Așa, deci. Atunci, mult noroc! *Monsieur* Picard părea puțin dezorientat. Cărțile poștale cu Turnul Eiffel sunt tot timpul căutate de turiști, nu-i așa?

— Un *magazin de cărți poștale*? exclamase mama ei neîncrezătoare la telefon. *Mon Dieu!* Bietul meu copil, dar cine mai scrie vederi în ziua de azi?

— Eu, printre alții, răspunsese Rosalie, apoi pusese capăt convorbirii.

Patru săptămâni mai târziu, stătea pe o scară în fața magazinului și fixa un panou de lemn pictat deasupra ușii de intrare.

LUNA LUNA era scris cu litere mari, curbate. Iar mai jos, cu litere ceva mai mici – *Magazinul de felicitări al lui Rosalie*.